

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งในประเทศไทยและทั่วโลก ซึ่งเป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางการแพทย์และการสาธารณสุขทำให้อัตราการตายลดลง ส่งผลให้โครงสร้างประชากรของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไป อัตราส่วนของประชากรสูงอายุเป็นภาระเลียงดูสูงขึ้น ในขณะที่จำนวนประชากรในวัยทำงานลดลง ประชากรผู้สูงอายุไทยที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง หากมีการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่ "สังคมผู้สูงอายุ" จะทำให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ดี และสามารถดำรงชีวิตด้วยตนเอง ได้อย่างมีคุณภาพและมีคุณค่า แม้ว่า จะอยู่ในวัยสุดท้ายของช่วงชีวิต ผู้สูงอายุจะเป็นกลุ่มประชากรที่เป็นพลังสำคัญของชาติ แทนที่จะเป็นภาระของครอบครัว ชุมชน และสังคมไทย (สำนักปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2556 : คำนำ) จากผลการคาดประมาณประชากรของประเทศไทย พ.ศ. 2553 – 2583 สัดส่วนของประชากรวัยเด็กและวัยแรงงานมีแนวโน้มลดลง ในขณะที่สัดส่วนของประชากรสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากร้อยละ 13.2 ใน พ.ศ. 2553 เป็นร้อยละ 32.1 ใน พ.ศ. 2583 ในปี พ.ศ. 2560 จะเป็นปีที่สัดส่วนของประชากรวัยสูงอายุ สัดส่วนของผู้สูงอายุวัยปลายจะเพิ่มจากประมาณร้อยละ 12.7 ของประชากรสูงอายุทั้งหมดเป็นเกือบ 1 ใน 5 ของประชากรสูงอายุ (ไทยริฟอร์ม. 2557 : ออนไลน์)

จากการให้คำนิยามขององค์การสหประชาชาติว่า ประชากรผู้สูงอายุนั้นคือ ประชากรวัยสูงอายุ 65 ปีขึ้นไป จะเพิ่มจาก 7.3 ล้านคน (ร้อยละ 11.12) ในพ.ศ. 2551 เป็น 16.0 ล้านคน (ร้อยละ 22.73 ของประชากรทั้งหมด) ใน พ.ศ. 2570 คนสูงอายุที่การศึกษาต่ำไม่ได้อยู่ในระบบประกันสังคมและไม่มีลูกหลานดูแล จะอยู่ในฐานะยากลำบาก รัฐบาลควรจะต้องเตรียมมาตรการต่าง ๆ รองรับ เช่น การให้การศึกษาผู้สูงอายุเพื่อช่วยให้พวกเขาปรับตัวได้ดีขึ้น การสร้างหลักประกันทางสังคม สวัสดิการสังคม การจัดบริการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับโครงสร้างของประชากรที่เปลี่ยนไป (วิทยากร เชียงกูล. 2551 : 150) รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาของผู้สูงอายุที่อยู่ในชุมชน จึงได้จัดรูปแบบของการช่วยเหลือผู้สูงอายุเพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ในชุมชนแทนการเข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์ของรัฐ คือ การจัดเงินสงเคราะห์เบี้ย

ยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ซึ่งได้ดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ในระยะแรกอยู่ในความรับผิดชอบของกรมการประชาสงเคราะห์ และในปัจจุบัน คือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ต่อมาในปี 2544 รัฐบาลมีนโยบายกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นและได้กำหนดแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในปี พ.ศ. 2546 จึงมีการถ่ายโอนภารกิจเบี้ยยังชีพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ ในระยะแรกให้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2552 : 4)

ซึ่งการถ่ายโอนภารกิจด้านเบี้ยยังชีพให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการนั้น เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 78 กำหนดหลักการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจกรรมของท้องถิ่นได้เอง ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ และมาตรา 281 ถึงมาตรา 290 ได้กำหนดให้รัฐจะต้องให้เป็นอิสระต่อท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลายย่อมมีอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคลการเงินการคลังและมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง (รัฐธรรมนูญ. 2550 : 28 – 30) และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 50 ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายเทศบาลตำบลมีอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำในเขตเทศบาล (7) เทศบาลมีหน้าที่ต้องส่งเสริมการพัฒนาศรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 53 ว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพมีสิทธิได้รับสวัสดิการถึงอำนาจความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรีและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2544 กรมประชาสงเคราะห์ได้เริ่มดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของเบี้ยยังชีพมาให้กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้เป็นไปตามระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพผู้สูงอายุ พ.ศ. 2543 และจากมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2544 และวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2545 ได้มีการอนุมัติเปลี่ยนแปลงการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นราย 6 เดือน เป็น 2 งวด ๆ ละ 1,800 บาท รวมเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้งปี เป็นเงิน 3,600 บาท (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงาน

ผู้สูงอายุแห่งชาติ. 2545 : 1) และในปี พ.ศ. 2546 งบประมาณเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุถูกโอนไปอยู่ที่ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ดำเนินการแทนสำนักงาน สังคมและสวัสดิการจังหวัดตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ได้กำหนดสิทธิของ ผู้สูงอายุ ในเรื่องการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามความจำเป็นอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม (กรม ส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น. 2557 : ออนไลน์) แต่เงินเบี้ยยังชีพที่กรมส่งเสริมการ ปกครองส่วนท้องถิ่น ได้จัดสรรงบประมาณให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นทุก ๆ ปี แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้สูงอายุที่ยากไร้ จึงมีการออกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่า ด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2548 เพื่อบรรเทาความ เดือดร้อนของผู้สูงอายุที่ยากไร้ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถตั้งงบประมาณ สงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้ตามสถานะการคลัง โดยระเบียบฉบับนี้ได้กำหนดให้เป็น อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อทำหน้าที่เป็นกลไกในระดับพื้นที่ในการ จัดทำทะเบียนตรวจสอบคุณสมบัติผู้สูงอายุ พิจารณาให้ความเห็นชอบจนถึงการจ่ายเงิน สงเคราะห์เบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุเป็นรายเดือน ซึ่งกระบวนการต่าง ๆ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2552 : 84)

ปัจจุบัน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีแนวทางการปฏิบัติในการจ่ายเงินตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย หลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นการดำเนินงานเพื่อรองรับนโยบายรัฐบาลและเพื่อใช้ดำเนินการ จ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ได้รับความสะดวกในการรับเงินและสามารถตรวจสอบสถานะ การมีชีวิตของผู้รับเงินได้ รวมถึงมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ที่ได้รับสิทธินำไปใช้ประโยชน์และนำเงิน ไปดำรงชีพในชีวิตประจำวันได้ โดยงบประมาณสำหรับการจัดสรรเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ นั้น เป็นการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลที่จัดสรรงบประมาณให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในลักษณะของเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ สำหรับสนับสนุนเป็นเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยเฉพาะ ไม่ต้องตราเป็นเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายรับรอง ทำให้องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นมีงบประมาณเพียงพอสำหรับการเบิกจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุตามที่องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นรายงานขอรับจัดสรรงบประมาณจากกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น และ การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ นับตั้งแต่เดือนตุลาคม 2554 เป็นต้นมา การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจ่ายในอัตราแบบขั้นบันได ตามช่วงอายุของผู้รับเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นเป็นมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 (กรมส่งเสริมการปกครอง ส่วนท้องถิ่น. 2557 : ออนไลน์)

เทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 12 พ.ศ. 2546 รวมถึงต้องปฏิบัติภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนจากราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และหนึ่งในภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ คือ การดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ สำหรับผู้สูงอายุที่มีสิทธิได้รับการเงินสนับสนุนเพื่อการยังชีพจำนวน 1,010 คน การดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ของเทศบาลตำบลโนนดินแดง ยังคงมีปัญหาในการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนของบุคลากร ความรู้ความเข้าใจของบุคลากร ตลอดจนระบบการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพ รวมถึงแนวโน้มของจำนวนผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น และอายุยืนยาวมากขึ้น เมื่อเทียบกับอดีตที่ผ่านมา ทั้งนี้ อาจมาจากการสาธารณสุขที่เจริญขึ้น ประชาชนเข้าถึงแหล่งของข้อมูลสาธารณสุขได้รวดเร็วขึ้น การคมนาคมสะดวกแก่การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยรวดเร็วขึ้น จึงมีกลุ่มผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น (เทศบาลตำบลโนนดินแดง, 2557 : 4)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในกองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดสวัสดิการสังคมเกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดงอำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ว่ามีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอยู่ในระดับใด และมีข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างไร เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาแก้ไขปรับปรุงการดำเนินงานด้านการจัดสวัสดิการสังคมเกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดงให้ดีขึ้น ตรงตามวัตถุประสงค์ของการจัดสวัสดิการสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการด้านสวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการให้บริการด้านสวัสดิการสังคม เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ จำแนก ประชาชนเป็น เพศ และหมู่บ้านที่อาศัยอยู่

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการให้บริการด้านสวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ เทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการให้บริการด้านสวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ อยู่ในระดับมาก

2. ประชาชนที่มีเพศ และหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ต่างกัน มีคิดเห็นต่อการให้บริการ สวัสดิการสังคมด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการของมิล เลต (Millett, 1954 ; อ้างถึงอ้างถึงใน เสงี่ยม สุภผล. 2540 : 8) ซึ่งมีทั้งหมด 5 ด้าน ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
RAJABHARATRAJAPHARANGI UNIVERSITY

1.1 การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน

1.2 การให้บริการอย่างรวดเร็วทันต่อเวลา

1.3 การให้บริการอย่างเพียงพอ

1.4 การให้บริการอย่างต่อเนื่อง

1.5 การให้บริการอย่างก้าวหน้า

2. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ประชาชนผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุหรือตัวแทน ผู้สูงอายุที่ได้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัด บุรีรัมย์จำนวน 1,010 คน (เทศบาลตำบล โนนดินแดง. 2557 : 12)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุหรือตัวแทน ผู้สูงอายุที่ได้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัด

บุรีรัมย์จำนวน 1,010 คน โดยใช้สูตรทาโร ยามานะ (Yamane, 1973: 227) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 287 คน

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ เทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ประกอบด้วย

- 3.1 หมู่ที่ 1 ตำบลโนนดินแดง
- 3.2 หมู่ที่ 2 ตำบลโนนดินแดง
- 3.3 หมู่ที่ 3 ตำบลโนนดินแดง
- 3.4 หมู่ที่ 4 ตำบลโนนดินแดง
- 3.5 หมู่ที่ 5 ตำบลโนนดินแดง
- 3.6 หมู่ที่ 6 ตำบลโนนดินแดง
- 3.7 หมู่ที่ 7 ตำบลโนนดินแดง
- 3.8 หมู่ที่ 8 ตำบลโนนดินแดง
- 3.9 หมู่ที่ 9 ตำบลโนนดินแดง
- 3.10 หมู่ที่ 13 ตำบลโนนดินแดง
- 3.11 หมู่ที่ 2,3 ตำบลสัมปอ (บางส่วน)
- 3.12 หมู่ที่ 6 ตำบลสัมปอ (บางส่วน)

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการระหว่าง ตุลาคม-พฤศจิกายน พ.ศ.2557

5. ขอบเขตด้านตัวแปรในการวิจัย

- 5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่ ข้อมูลทั่วไป แบ่งเป็น
  - 5.1.1 เพศ
  - 5.1.2 หมู่บ้านที่อาศัยอยู่
- 5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) การให้บริการสวัสดิการสังคมด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ 5 ด้านของมิลเลต (Millet, 1954 ; อ้างถึงอ้างอิงในเสงี่ยม สุภผล, 2540 : 8) ดังนี้
  - 5.2.1 การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน
  - 5.2.2 การให้บริการอย่างรวดเร็วทันต่อเวลา
  - 5.2.3 การให้บริการอย่างเพียงพอ

5.2.4 การให้บริการอย่างต่อเนื่อง

5.2.5 การให้บริการอย่างก้าวหน้า

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำศัพท์เฉพาะที่มิชชันในการวิจัย ผู้วิจัยได้ให้นิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด และค่านิยมของแต่ละบุคคลที่มีต่อ เรื่องราว สิ่งต่าง ๆ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบพบเห็น โดยมีพื้นฐาน มาจาก ภูมิหลังที่แตกต่างกันของบุคคลนั้น ๆ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ของประชาชนต่อสวัสดิการ สังคมด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์

สวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง เบี้ยยังชีพที่ผู้สูงอายุได้รับตามกฎหมาย เบี้ยยังชีพ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 กำหนดคำว่า ผู้สูงอายุ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุ 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย

การให้บริการด้านสวัสดิการสังคมเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง การให้บริการกับ ประชาชนผู้มารับบริการ ด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน หมายถึง การให้บริการสวัสดิการสังคม ด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลด้วยความยุติธรรมในการบริหารงานรัฐกิจ ที่มีฐานคติที่ว่า คนทุกคนเท่าเทียมกัน ดังนั้น ประชาชนทุกคนจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันใน แง่มุมของกฎหมาย ไม่มีการแบ่งแยก กีดกันในการให้บริการ ประชาชนจะได้รับการปฏิบัติใน ฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลที่ได้มาตรฐานการให้บริการเดียวกัน

2. ด้านการให้บริการอย่างรวดเร็วทันต่อเวลา หมายถึง การให้บริการสวัสดิการ สังคมด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลจะต้องรวดเร็วทันต่อเวลาตามความจำเป็น

3. ด้านการให้บริการอย่างเพียงพอ หมายถึง การให้บริการสวัสดิการสังคมด้าน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลจะต้องมีจำนวนการให้บริการอย่างเหมาะสม

4. ด้านการให้บริการอย่างต่อเนื่อง หมายถึง การให้บริการสวัสดิการสังคมด้าน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ

5. ด้านการให้บริการอย่างก้าวหน้า หมายถึง การให้บริการสวัสดิการสังคมด้าน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบลที่มีการปรับปรุงพัฒนาในด้านคุณภาพและผลการปฏิบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าการเพิ่มประสิทธิภาพหรือเพิ่มผลผลิต หรือความสามารถที่จะทำหน้าที่ ได้มากขึ้น โดยใช้ทรัพยากรเท่าเดิม โดยลดการสูญเสีย และปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานให้ เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่ได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุหรือตัวแทนผู้สูงอายุที่ได้ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ เทศบาล หมายถึง เทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้สูงอายุ หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุ 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทย ตาม ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบระดับความคิดเห็นและการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้สูงอายุต่อการบริการด้านเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์
2. เป็นข้อเสนอแนะเพื่อนำเสนอเป็นข้อมูลที่สามารถนำไปวางแผน การบริหารจัดการ และดำเนินการต่าง ๆ ในการให้บริการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุของเทศบาลตำบล โนนดินแดง อำเภอ โนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์